

Ühes väikeses linnas saares elas üks
paiss, kelle nimi oli Kaspar. Ta oli
kentskeid täis väike saatan, sest kui
tegelikult aus olla, siis Kaspari matte-
veis ja väljannägemine oli täpselt
Saatanaga meedi. Küll ta käis ringi,
lõhnas vaase, lilli ja mündki. Kuid
oli üks tegu, mis talle süüsi andes-
tati.

Ühel päeval, kui Kaspar oma
vanaema juude jaoks märkas ta
prona Cindy lilleaeda. Talle meeldisid
need lilled kohutavalt ja ta otsus-
tas mõned nappida. Kui aga Cindy
teada märkas paljud ta väga rõõms.
"Mida sa ometi teed?!" kirjutas Cindy.
"Ma mõtlesin, et kirjutan oma vanaemale
lilli," ütles ta häbelikult. "Need
olid lihtsalt nii ilusad, et ma ei
suntunud neid maha jätta." Prona
Cindy jäi äeldu peale mõtlema. "Hea
küll," lausus ta viimaks, "aga ma
ei taha sind siia mu lilli kirja-
ma iga päev, kas on selge?" naeratas
ta ja läks tuppa.

Kaspar itsitas ja hakkas edasi liikuma, kuid enne seda ta vaatamis پرانا Cindy kohverist võtab. Ta hüüdis akna taha, et näha mis tal on. Seal ilmnes veelgi akordion. "Käige üllataream kaht on alles saabumas!" hüüatas ta ja hakkas takti lööma. "Üks, kaks, kolm ja algab!" ja siis lõi ta pilli täiesti segaseks mängides imekannuid ja tempokaid lugusid. Kaspar jäi teda suur ammuli vaatama. Mõeldus paar hetke teda kuulates.

"Uskumatu!" hüüatas keegi järskult, "See naine mängib imeliselt!" Kaspar pööras ümber ja nägi pikka meest, kelle välimus sarnanes miljoni dollariga. "Ütle pajake, kas tead, kes see naine on?" küsis ta. "Ja see on پرانا Cindy, vaat Kaspar, aga mina olen Kaspar!" ütles ta. "Mina olen Bernstein! meeldib kahtuda!" hüüatas ta. Kaspar oli jahumund. Järskult ilmnes Andy.

„Mis k ara see on? k isis ta.“ Tere, mina olen...“, aga enne kui ta l epetas h inatas ta „Seal on kass p ur otsas! Oh, iseen, palun abi!“ Kasper rahustas teda ja iiritas p aistametsesse helistada, kuid enne seda, j ndis Härra Bernstein ta p aista. „Mr kangelane!“, h indis Cindy. „Suur Suur aitäh, palun tulge sisse ja puhake mängin teile paar lugu. Kasper ja Bernstein läksid sisse, s id, jäid ja kuulsid Cindyt. „Hr. Bernstein, aga teil naist siin?“ „Lihtsalt käisin!“ punastas ta. Hr Bernstein vastas „Ei, aga kas teil mees on? Saaviksin teiega rahkem kahtuda!“ Mõlemad n arsid, istusid kamira juures ja otsustasid oma elud kaas veeta. Ja ka Kasper leidis endale tüdruku, kellega ta kaas elab.